

Rozważania: sobota 24 tygodnia okresu zwykłego

Rozważanie na sobotę 24 tygodnia okresu zwykłego. Poruszane tematy to: Jezus naucza za pomocą przypowieści; przyjąć słowo Boże; rola zewnętrznych okoliczności.

- Jezus naucza za pomocą przypowieści;
- Przyjąć słowo Boże;
- Rola zewnętrznych okoliczności.

PAN JEZUS przemierza Galileę wraz ze swoimi uczniami i głosi Królestwo Boże tym, którzy przychodzą Go słuchać. W swoim nauczaniu Jezus posługuje się przypowieściami: krótkimi historiami, które w prosty sposób ukazują głęboką prawdę o życiu duchowym. Wykorzystuje codzienne przykłady ze świata pracy, takie jak praca przy siewie, łowieniu ryb czy pracach domowych. Innym razem sięga po przykłady z życia społecznego i rodzinnego, takie jak przyjęcie weselne, relacje ojca z dziećmi czy poszukiwanie robotników przez przedsiębiorcę budowlanego. Czasem opowiada o wydarzeniach, które mogą się wydawać niezwykle dla wielu słuchaczy, takich, jak znalezienie skarbu czy rabunek przy drodze. Wszystkie te obrazy są łatwe do zrozumienia, ale są czymś więcej niż tylko teoretycznym nauczaniem. „Atrakcyjny obraz sprawia, że przesłanie jest odczuwane jako coś

rodzinnego, bliskiego, możliwego, związanego z własnym życiem. Trafny obraz może doprowadzić do zasmakowania w przesłaniu, które zamierzamy przekazać, budzi pragnienie i motywuje wolę w kierunku Ewangelii”^[1] —.

Jezus lubi korzystać z tych przypowieści, ponieważ dobrze zna ludzki charakter. Zna moc przykładu wziętego z codziennego życia ludzi. Ta postawa odzwierciedla prostotę, bliskość, pragnienie postawienia się na miejscu drugiego. To, co przekazuje Chrystus, to nie idee obce światu, w którym żyjemy, ale ściśle związane z codzienną rzeczywistością. Dlatego św. Josemaría napisał: „Proś Pana, aby nam, swoim dzieciom, udzielił «daru języków», który nam pozwoli mówić zrozumiale dla wszystkich. Powód, dla którego życzę każdemu owego «daru języków», możesz wywnioskować z kart Ewangelii,

bogatyh w przypowieści, w przykłady, które materializują doktrynę i ilustrują to, co duchowe, bez pomniejszania wartości lub obniżania rangi słowa Bożego. Wszystkim — uczonym i mniej uczonym — łatwiej jest rozważać i zrozumieć przesłanie Boże za pośrednictwem tych ludzkich obrazów”^[2]. Wszystko to nie polega jedynie na dobraniu ciekawego opakowania dla tego, co chcemy powiedzieć, ale na miłowaniu ludzi tak, jak czynił to Chrystus.

W PRZYPOWIEŚCI o siewcy Jezus mówi nam, że ziarna, które nie padły na żyzną ziemię, zostały zjedzone przez ptaki, lub, gdy wykiełkowały, szybko uschły z powodu braku wilgoci lub zostały zagłuszone przez ciernie. Natomiast te, które trafiły na żyzną glebę, przyniosły plon i to

stokrotny (por. Łk 8,5-8). Pan pokazuje za pomocą tej historii, że siewca rozsiewa ziarno po całym polu, nie zwracając uwagi na to, jak zostanie ono przyjęte: rozrzuca je w nadziei, że wyda owoc. Ziarnem w jego najgłębszym znaczeniu jest sam Chrystus, którego Bóg nam dał: „Ci, co słuchają go z wiarą i zaliczają się do małej trzódki Chrystusowej, otrzymali już samo Królestwo, własną mocą kiełkuje następnie ziarno i wzrasta aż do czasu żniwa”^[3].

„Przypowieść o siewcy jest poniekąd «matką» wszystkich przypowieści, bo mówi o słuchaniu Słowa.

Przypomina nam, że Słowo Boże jest ziarnem, które samo w sobie jest owocne i skuteczne, a Bóg rozrzuca je wszędzie szczodrze, bez względu na straty. Takie jest serce Boga! – podkreślił Franciszek. – Każdy z nas jest glebą, na którą pada ziarno Słowa, nikt nie jest wykluczony!”^[4].

Otrzymujemy samego Boga. Dlatego sposób, w jaki to ziarno dociera do nas, nie polega na przyjęciu stylu życia opartego na pewnych zasadach moralnych, lub intelektualnej akceptacji doktryny, ale na odpowiedzi miłości na Boga, który przyszedł nam na spotkanie.

Po części to od nas zależy, czy to ziarno wykiełkuje i przyniesie stokrotny owoc. Pan oferuje szczęście wszystkim, ale nie narzuca go, każdy dobrowolnie decyduje się je przyjąć. Bóg uczynił nas wolnymi, a ta przypowieść jest manifestacją tej prawdy. „Namiętne umiłowanie wolności i poszukiwanie jej przez poszczególne osoby i narody jest pozytywnym znakiem naszych czasów. Uznanie wolności każdej kobiety i każdego mężczyzny oznacza uznanie ich za osoby. Za panów swoich własnych czynów, odpowiedzialnych za nie i mających możliwość kierowania własnym

życiem. Chociaż wolność nie zawsze prowadzi do rozwinięcia najlepszych cech każdego człowieka, nigdy nie da się jej przecenić, ponieważ gdybyśmy nie byli wolni, nie moglibyśmy miłować”^[5].

MIMO prostego języka, uczniowie proszą Jezusa o wyjaśnienie im tej przypowieści. Nauczyciel wymienia powody, dla których ziarno nie kiełkuje w ziemi, powody, dla których słowo Boże może nie zakorzenić się w ludzkich życiach: działanie diabła, brak zakorzenienia w wierze w chwili próby, bogactwa i przyziemne korzyści... I wskazuje jednocześnie, że dobra gleba „oznacza tych, którzy wysłuchawszy słowa sercem szlachetnym i dobrym, zatrzymują je i wydają owoc przez swą wytrwałość” (Łk 8,15).

Czasami zdarza się, że obwiniamy okoliczności zewnętrzne, gdy coś nie idzie zgodnie z planem: nieprzewidziane wydarzenie może pokrzyżować projekt w pracy, życie rodzinne lub spotkanie z przyjaciółmi. Św. Josemaría zachęca nas jednak do przeżywania w święty sposób także tych szczególnych okoliczności oraz trudności, które może napotkać ziarno; to znaczy, zachęca nas, abyśmy nie popadali w to, co nazywał *mistyką gdybania*: „Gdybym się nie ożenił, gdybym miał inny zawód, gdybym był zdrowszy, gdybym był młody, gdybym był stary...”^[6]. Bóg wychodzi nam na spotkanie w teraźniejszości, tu i teraz, nawet tam, gdzie się tego nie spodziewamy.

Przypowieść ta pokazuje, że okoliczności nie odgrywają decydującej roli: to dobrowolne decyzje człowieka ostatecznie determinują przyjęcie Bożego daru.

Dzięki działaniu łaski i naszym indywidualnym staraniom jesteśmy w stanie stopniowo usuwać wszystko to, co zagłusza ziarno. Matka Boża, żyzne pole, na którym narodził się sam Bóg, pomoże nam przygotować grunt, aby Jezus mógł wydać owoce także w naszych sercach.

[1] Franciszek, *Evangelii Gaudium*, 157.

[2] Św. Josemaría, *Kuźnia*, 895.

[3] Sobór Watykański II, *Lumen Gentium*, 5.

[4] Franciszek, *Anioł Pański*, 12 VII 2020.

[5] Ks. Prał. Fernando Ocáriz, *List Duszpasterski*, 9.01.2018, punkt 1.

^[6] Św. Josemaría, *Rozmowy z
Prałatem*, 116.

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://opusdei.org/pl-
pl/meditation/rozwazania-sobota-24-
tygodnia-okresu-zwyklego/](https://opusdei.org/pl-pl/meditation/rozwazania-sobota-24-tygodnia-okresu-zwyklego/) (15-03-2026)